

CA SĂ AVEM CE ALEGE

o platformă de principii conservatoare

Preambul

Concepția creștină autentică este incompatibilă cu fanatismul ideologic, extremismul politic sau utopiile totalitare.

Acceptarea faptului că numai Dumnezeu este Adevărul absolut contrazice pretențiile de a transforma persoane și idealuri umane, teorii sociale, filosofice sau politice, în valori supreme.

Fiind supuse exigențelor morale ale Decalogului, toate aspectele vieții sociale și umane sunt perfectibile, putând fi obiect de dezbatere și de găsimă a unor soluții concrete, adaptate realității în fiecare situație.

Această viziune creștină constituie adevărata bază a pluralismului și a libertății politice.

Din această viziune creștină decurg în mod natural drepturile eterne ale omului. Ele nu pot fi legiferate înăuntrul sau în afara societății, ele țin de natura umană. Sunt strâns legate de poruncile Decalogului și de aceea pornesc de la negații: să nu ucizi - sau *dreptul la viață*, să nu furi - sau *dreptul la proprietate*, să nu râvnești la starea aproapelui - sau *dreptul la libertate*. Cultura libertății, trăsătură caracteristică a civilizației căreia îi aparținem, și instanțele concrete cum ar fi instituții legal-politice și sistemul economic, au fost dezvoltate pe acest fundament.

Dănuirea unei societăți presupune solidaritatea și continuitatea dintre generațiile aflate în viață în prezent, fără a se reduce însă la acestea, ca și cum ar fi rupte de trecut și viitor. Așadar, **națiunea este compusă și din generațiile care ne-au precedat și din cele care ne vor urma**, impunându-ne o atitudine de respect față de trecut, de smerenie a prezentului și de gravă răspundere față de generațiile ce vor veni. Funcționarea democrației în statul de drept trebuie să aibă în vedere această continuitate, datorită față de trecut și angajamentul responsabil față de viitor, mai presus de majorități de circumstanță, nepermițând decizii nesăbuite sau experimente utopice care ar angaja generațiile viitoare.

Locul României – în interiorul Civilizației Iudeo-Creștine

Apartenența la o anumită civilizație este o opțiune fundamentală, aflată mai presus și de legi, și de instituții (care decurg din această apartenență), și de fluctuațiile politicii și modei. Indiferent de manipulările, dezinformările, conflictele de tot felul, din istoria noastră recentă, dorința constantă a poporului român a fost să ne întoarcem în sânul Civilizației Occidentale, al Lumii Libere, de unde am fost scoși de deceniile de comunism.

Știm că Lumea Liberă nu este perfectă pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta. Occidentul este, într-adevăr, ros și subminat de decadentă și contracultură, de ideologia de stânga care amenință să-l distruga dinăuntru. Dar marea civilizației sale, cultura, libertatea, bunăstarea, nu vin de acolo, dimpotrivă, s-au construit pe moștenirea iudeo-creștină; pe Cele Zece Porunci, dintre care primele sunt cele care interzic idolatria. Acestea sunt valorile spre care se cuvine să ne îndreptăm, atunci când ne manifestăm opțiunea pro-occidentală. Spre binele Lumii Libere și al nostru.

La baza Civilizației Iudeo-Creștine, din care facem parte, se află, înainte de toate, moștenirea religioasă. Toate realizările acestei civilizații, atât cele din plan moral cât și cele materiale, decurg din religie, din concepția iudeo-creștină privind omul, raportul lui cu realitatea – cu Dumnezeu, și apoi cu semenii săi, cu societatea, cu întreaga Creație.

În toate domeniile vieții sociale - cultură, justiție, politică, economie, tehnologie – rezultatele obținute de Civilizația Iudeo-Creștină sunt fără egal față de cele ale altor civilizații, bazate pe orice alte religii, chiar dacă și acestea se pot mândri cu creații valoroase. Și totuși, religia creștină este cea mai atacată și mai persecutată dintre toate religiile planetei.

În țările comuniste și islamice, creștinismul este supus unor persecuții violente, ucigașe, din care nu lipsesc tortura, închisorile, lagărele de exterminare, genocidul.

În Lumea Liberă, sub presiunea ideologică a stângii, creștinismul este eliminat sistematic din viața publică, exilat în sfera privată, orice referință la religia creștină ajungând să fie privită cu ostilitate, prin secularismul impus de Stat (sau organizații supranaționale) pe diverse căi administrative, și prin ocuparea spațiilor în media, învățământ, cultură, de către propaganda marxismului cultural, ateismului, gnosticismului, neo-păgânismului și islamismului.

Iudaismul este și el o religie persecutată, în ultimele decenii ajungând să fie aproape cu totul eradicat din țările musulmane ale Orientului Mijlociu. În Occident, sub presiunea imigrației islamice și a corectitudinii politice care favorizează islamismul, comunitățile evreiești trăiesc sub amenințarea continuă a unor atacuri violente, provocări, profanări, etc.

În același timp, normele morale ale Decalogului, calificate de ideologii de stânga, drept *învechite, intolerante, bigote* etc. sunt împinse în afara spectrului considerat oficial drept acceptabil - iar aceia care îndrăznesc să se pronunțe în apărarea vieții, împotriva avortului și eutanasiilor, în apărarea familiei tradiționale, sunt prezentați drept extremiști, chiar persecutați pe căi legale. Și deși, în realitate, în foarte multe țări în care se întâmplă aceasta, creștinismul constituie încă religia majorității populației, preceptele acestuia ajung treptat să fie criminalizate, iar cetățenii care aderă la ele sunt puși tot mai mult în imposibilitatea de a le urma în deplină libertate de conștiință, fără a intra în conflict cu tot felul de reglementări legislative și fără a fi ponegriți prin mass media controlate de stânga.

Astfel, o minoritate ideologică își impune agenda, pe căi ce ocolesc mecanismele democratice, iar Statul, în loc să fie în slujba cetățenilor săi și să asculte de voința societății, se simte chemat să educe societatea, pentru a o transforma conform acestei ideologii. Majoritatea devine invizibilă, *acea Europă ascunsă sau cea majoritate tăcută* din America.

Stânga occidentală desfășoară în numele „toleranței” o campanie extrem de agresivă de subminare a celor mai importante concepte și instituții ale Civilizației Iudeo-Creștine.

Simbolurile religioase iudeo-creștine sunt scoase din spațiul public, Biserica este calomniată, credincioșii sunt ridiculizați, învățământul religios se lovește de tot mai multe obstacole. Statul preia controlul asupra educației copiilor, impunându-și agenda ideologică, în ciuda convingerilor părinților. Decalogul este înlocuit de tot felul de reglementări și norme tot mai detaliate și mai „științifice” formulate de experții corectitudinii politice.

Instituția milenară a familiei este supusă unui atac masiv și reinventată în dispreț total al realității - de exemplu, prin legalizarea căsătoriei homosexualilor. Până și persoana umană este redefinită pentru a se justifica practici ca avortul și eutanasia. În virtutea acestor definiții ideologice, nu toți membrii speciei sunt considerați oameni a căror viață este neprețuită și trebuie ocrotită, ci numai aceia care îndeplinesc anumite criterii de vârstă, anumite calități fizice etc.

Vidul de spiritualitate creat de secularism este rapid ocupat de islam, care pune stăpânire mai ales pe acele țări occidentale care sunt cele mai laicizate - începând cu Franța și țările nordice „*post-protestante*”.

Nu există niciun motiv rațional pentru a presupune ca libertatea și bunăstarea de care încă se bucură astăzi lumea occidentală ar putea continua să se mențină în condițiile suprimării din societate a religiei care le-a generat și a excluderii sau marginalizării moralității biblice din conștiința membrilor acestei societăți.

Dimpotrivă, rațional este să ne așteptăm ca toate tipurile de patologii de care suferă societatea contemporană să se amplifice - lipsa de scrupule și corupția conducătorilor vor fi și mai grave; familiile vor fi tot mai mult distruse; tinerele generații, lipsite de repere, vor cădea masiv în anomie, promiscuitate morală, alcoolism, consum de droguri, violență, sărăcie, dependență de asistența socială.

Nenumărate probleme sociale și economice vor decurge de aici, deoarece capitalismul, libertatea economică, baza pe care s-a construit prosperitatea și succesul material al Lumii Libere, s-a născut într-un cadru jalonat de moralitatea iudeo-creștină. Capitalismul de tip clasic a funcționat pe baza contractelor liber încheiate între oameni, a încrederii în cuvântul dat, încrederii într-un anumit cadru juridic și în anumite instituții, biziindu-se pe însușiri morale individuale precum cinstea, înțelepciunea, chibzuința, munca asiduă, curajul în asumarea riscurilor, responsabilitatea, disponibilitatea pentru a recunoaște și răspunde nevoilor celorlalți etc. În lipsa acestor condiții morale capitalismul nu poate exista, competiția liberă fiind înlocuită de jocul cinic al grupurilor de interese care se folosesc de intervenția Statului și a birocrăției sale omniprezente și corupte, rezultând un sistem oligarhic ce distruge libertatea și frânează dezvoltarea.

Nu poate exista domnia legii într-o societate atomizată, indiferent cât de bune ar fi legile și cât de performant ar fi sistemul juridic. Dacă cetățenii nu au conștiință morală, dacă nimeni nu mai respectă autoritatea și regulile, poliția și justiția nu pot să facă față sălbăticității societății.

Nu în ultimul rând, subminarea religiei și moralității Lumii Libere are consecințe în privința securității geo-strategice a acesteia. Lumea Liberă are dușmani fanatici, puternici și sângheroși, care nu fac un secret din faptul că urăsc Occidentul și nu se sfiesc să-i adreseze amenințări explicite – Rusia, China, Venezuela, Iran și alte țări islamice.

O mențiune aparte se cuvine Rusiei, al cărei regim cleptocratic condus de Vladimir Putin încearcă în ultimul timp să-și justifice pretențiile imperialiste prin pretextul apărării tradițiilor creștine, amenințate de decadența occidentală. Moștenitoarea URSS, regim care a ucis și chinuit zeci de milioane de creștini, a distrus reperele creștine în propria societate și le-a subminat în Lumea Liberă, a susținut propaganda ateistă și a ațâțat și înarmat terorismul islamist, încearcă acum să-și aroge calitatea de „A Treia Romă” propagându-și ura față de Occident și antisemitismul printr-un discurs care reușește, din păcate, să inducă în eroare pe mulți creștini, mai ales când este reluat de agenți de influență ai Rusiei din mediul bisericesc autohton.

Apărarea religiei pe care a fost contruită Civilizația Iudeo-Creștină este de o importanță vitală pentru toți cetățenii Lumii Libere care vor să se mai bucure și în viitor de binefacerile ei. Necesitatea apărării acestei religii este evidentă, iar constatarea acestei evidențe nu ține de adeziunea la învățătura creștină, nici de gradul de profunzime al trăirii spirituale sau al practicii religioase personale a fiecărui cetățean. Ține de curajul de a privi adevărul în față, de luciditate și onestitate intelectuală.

Repere morale

Bazându-ne pe concepția creștină despre persoana umană, considerăm că omul are o vocație transcendentă. Împlinirea integrală a persoanei umane nu se poate realiza fără a se ține seama de dimensiunea sa spirituală, religioasă. De aceea considerăm că Statul are datoria de a crea condițiile pentru ca Biserica să-și poată îndeplini misiunea spirituală și socială.

Deși profund afectată de deceniile de comunism, societatea românească se bucură de o mare proporție de cetățeni care se consideră creștini și își afirmă încrederea în Biserică.

Desigur, comparația dintre numărul creștinilor declarați și priverile vieții zilnice a românilor, atât în domeniul privat, cât mai ales în spațiul public, arată adesea lipsă de consecvență și necesitatea unui efort pentru a se pune de acord faptele cu principiile creștine proclamate. Biserica este prima chemată să îndemne la această coerență.

Statul trebuie să respecte Biserica și să-i asigure deplina libertate față de orice presiuni politice în practicarea credinței, pentru această independență fiind necesară și lustrajul ierarhilor. Bisericilor trebuie să li se restituie proprietățile jefuite de regimul comunist și posibilitatea de a-și asuma sarcinile sociale pe care le-au avut în mod tradițional, înainte să le fie uzurpate de Stat: în educație, îngrijirea bolnavilor, ajutorarea săracilor.

Nu în ultimul rând, trebuie ca majoritatea creștină din România să urmărească atent acțiunile clasei politice din punctul de vedere al coerenței acestora cu principiile creștine declarate. Este foarte important de observat atitudinea europarlamentarilor și votul lor în cazul unor chestiuni cum ar fi promovarea homosexualității, a avortului și alte atacuri ale corectitudinii politice asupra religiei creștine. Astfel, România ar putea contribui la păstrarea adevăratului spirit european care este ancorat în tradiția creștină și nu coincide cu mentalitatea elitelor stângiste ce domină instituțiile UE.

Într-o societate covârșitor creștină, cum este cea românească, practicarea și mărturisirea credinței nu pot fi exilate în sfera privată. Este firească, așadar, prezența simbolurilor religioase în spațiul public, predarea religiei în școli, pronunțarea publică și cu autoritate a Bisericii în probleme de morală, statul fiind chemat să-i slujească pe cetățeni, nu să-i transforme sau să-i educe în alte valori decât cele pe care le mărturisesc.

Familia tradițională, bazată pe căsătoria dintre un bărbat și o femeie, este instituția fundamentală a societății, în care se nasc, se educă și se formează viitorii cetățeni. Este purtătoarea tradițiilor și garanția viitorului națiunii.

Situația dezastruoasă în care este împinsă familia cu copii este una dintre cele mai grave probleme a societății, fiind amenințată însăși existența biologică a națiunii, lucru confirmat de declinul demografic ce se manifestă în ultimele două decenii. Sunt imperios necesare politici naționale și locale de relaxare fiscală și de susținere a familiilor cu mai mulți copii.

Viața umană este sacră, din momentul concepției până la moartea naturală. Valoarea unei vieți umane este neprețuită și se cuvine a fi apărată pentru toți membrii speciei, indiferent de vârstă, stare a sănătății, calități fizice și intelectuale, performanțe, avere. Cu atât mai mult, trebuie protejată viața celor mai vulnerabili – copiii nenăscuți, vârstnicii și cei afectați de boli grave sau invalidante.

Rolul statului

De ce este nevoie de guvernare într-o societate? Pentru apărare și lege. Experiența umană arată că organizarea, administrarea și exercitarea acestor funcții trebuie realizate uniform și consecvent. De aceea cel mai potrivit loc în societate pentru desfășurarea lor este la nivel central. Altfel societatea se destramă.

Aceasta fiind rațiunea ultimă a oricărei guvernări, răspunsul la întrebarea de mai sus definește și rolul statului în societate: acela de a apăra societatea de calamități venite dinafară sau din interior și de a impune respectarea legii pentru toți și în același mod. Acesta nu este statul minimal, ci *statul esențial*. Fără o performanță adecvată în aceste două domenii de responsabilitate, statul își pierde dreptul la existență. Odată cu el, societatea intră în dezagregare.

Pe de altă parte, un stat puternic în aceste privințe este și unul suficient. Funcționând cu succes în rolul de garant al păcii și justiției, statul asigură condițiile absolut necesare pentru indivizi de a-și concentra energiile creatoare asupra sarcinii eterne a omului, de a lucra la realizarea propriei fericiri și la perfecționarea comunității. Statul garantează libertatea, iar individul este cel care o adâncește în folos propriu și cu roade pentru toți.

Omul este înzestrat de Dumnezeu cu drepturi naturale care nu pot fi revocate sau limitate în mod arbitrar de niciun președinte, parlament, sau prim-ministru: la viață, libertate, proprietate. Această înzestrare face să dureze imboldul ce animă existența tuturor oamenilor care au trăit și vor trăi: căutarea fericirii. Atunci cum se raportează statul la fericirea umană? Ce este de preferat, să se implice activ în construirea fericirii, sau mai degrabă în întărirea siguranței din jurul vieții, libertății și proprietății? Binefăcător sau protector?

Statul asistențial încearcă să dicteze, schimbe sau influențeze comportamentul cetățenilor. El este un participant activ în treburile lor, folosindu-se de puterea sa legitimă de constrângere pentru a determina felul în care trăiesc, muncesc și se asociază membrii societății. Regimurile totalitare ale secolului douăzeci au folosit forța brută și teroarea pentru a impune un control strict asupra societății. Statul asistențial folosește mijloace indirecte, preferând influențarea societății prin manipularea de stimulente. Guvernul urmărește să ajungă la rezultate sau forme de comportament care corespund intereselor—elitelor conducătoare. Pârghiile folosite cuprind măsuri fiscale și de reglementare (adesea economică), cu scopul de a induce efecte urmărite în avans.

Consecința acestui fel de dirijism, mascat prin intenția de a face bine, a fost descrisă de Alexis de Tocqueville în urmă cu mai bine de un secol și jumătate, în avertismentul asupra soartei care îi așteaptă pe cei ce se lasă ispitiți de „mărinimia” statului:

„Acesta se îngrijește de liniștea lor, le prevede și satisface necesitățile, le gestionează preocupările principale, conduce industria, reglementează repartitia proprietății și împarte moștenirile - ce mai rămîne, decât să îi cruțe de grija gândurilor și de toate problemele vieții? Voința oamenilor nu este spulberată, ci înmuiată, gârbovită și constant îndrumată. Oamenii sunt rareori forțați să acționeze, dar sunt în mod constant ținuți în frâu. O astfel de putere nu distruge, dar împiedică existența. Nu tiranizează, dar gâtuieste, enervează, stinge și năucește un popor, pînă când fiecare națiune este redusă la nimic altceva decât o turmă de animale timide și harnice, al cărei păstor este statul.”

Sistemul economic

Există un singur sistem economic validat în timp drept cel mai eficient și productiv. Se bazează pe dreptul inalienabil la proprietate privată, pe relații de schimb voluntare și pe existența piețelor libere. Individul (de unul singur sau în asociație) este liber să decidă în ce să investească, ce anume să producă sau vândă, sau ce prețuri să ceară. Piața transmite preferințele consumatorilor, determină alocarea eficientă a resurselor dintr-un bazin limitat de resurse și emite spontan și continuu informații prin intermediul prețurilor.

În 1981, 70% din populația țărilor în curs de dezvoltare subzista pe echivalentul a mai puțin de 2 dolari pe zi, iar 42% trăiau din mai puțin de 1 dolar zilnic. În prezent primul procentaj a scăzut la 43%, iar al doilea la 14%. Ca și cum nu ar fi suficient, acest sistem reușește mai mult decât eradicarea sărăciei: treptat reușește să elimine și inegalitatea economică.

Mașina de spălat, frigiderul, iluminatul de la un simplu întrerupător, încălzirea pusă la dispoziție de infrastructura oricărei locuințe, apă potabilă și menajeră la robinet, hrană variată, din abundență și ieftină, medicamente și îngrijire medicală la îndemâna mării majorități a populației, calculatorul personal, telefonul celular, călătoria cu avionul, accesul la informație, cultură și arte, precum și numeroase alte facilități pe care le considerăm drept bunuri firești, sunt nu numai posibile datorită acestui sistem economic, dar larg răspândite și în uzul curent al tuturor oamenilor din orice țară cât de cât de dezvoltată.

Pe de altă parte, nu trebuie uitat faptul că niciodată în trecut bunăstarea nu s-a extins dincolo de stratul social foarte restrâns al celor privilegiați. *„Realizarea capitalistă”*, scria economistul Joseph Schumpeter în 1942, *„nu constă în furnizarea de mai mulți ciorapi de mătase pentru regine, ci în a-i aduce la îndemâna fetelor din fabrică, cu un efort de producție din ce în ce mai mic”*. Într-adevăr, sistemul economic despre care vorbim se numește capitalism.

Capitalismul nu se reduce la relații economice. Se bazează pe un sistem de valori culturale, spirituale și morale. Moralitatea și echitatea capitalismului se sprijină pe legătura intimă dintre proprietate privată și participare voluntară, pe de o parte, și suveranitatea individului asupra vieții sale, pe de altă parte. Capitalismul, departe de a-l dezumaniza pe om, i-a facilitat, prin emancipare economică, cautarea acelei individualități depline pe care creștinismul i-a acordat-o dintotdeauna, în virtutea statutului de făptură creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, posesoare a unei conștiințe morale distincte.

Nu întâmplător capitalismul a apărut într-o civilizație orientată de morala creștină. Spre deosebire de alte religii, religia iudaică și cea creștină au subliniat de la început, pe lângă rugăciune, importanța înțelepciunii, a rațiunii, cu ajutorul căreia adevărul revelat poate fi pătruns în profunzime, de-a lungul veacurilor.

Rodney Stark, în *The Victory of Reason, How Christianity Led to Freedom, Capitalism and Western Success*, arăta că „încurajată de scolastici și întrupată în marile universități medievale întemeiate de Biserică, încrederea în puterea înțelepciunii a pătruns cultura occidentală, stimulând căutarea cunoașterii și dezvoltarea teoriei și practicii democratice. Ascensiunea capitalismului a fost, și ea, o victorie a înțelepciunii inspirate de Biserică, deoarece capitalismul este în esență aplicarea sistematică și susținută a rațiunii în comerț – ceea ce s-a petrecut mai întâi pe marile domenii mănăstirești.”

Capitalismul este făcut posibil de morala creștină, rolul și importanța atribuite individului fundamentându-se pe doctrina iudeo-creștină a conștiinței personale și a liberului arbitru.

Liberul arbitru, libertatea, implică posibilitatea de a alege suveran între mai multe alternative și responsabilitatea asumată în urma acestui act. Funcția morală a societății se realizează atunci când societatea facilitează exercitarea acestui proces de alegere prin referință la cadrul cultural și religios, permite indivizilor să se informeze în sensul alegerii celor mai bune opțiuni și astfel oferă șansa împlinirii personale în contextul asumării răspunderii depline față de rezultatul opțiunilor alese.

Liber arbitru și responsabilitate, iată binomul care formează baza morală a capitalismului. Din amândouă izvorăsc natura voluntară a participării în relațiile de producție și schimb, etica muncii, respectul față de îndatoririle contractuale. Datorită lor este posibilă și funcționarea piețelor libere, întrucât consolidează norme etice care cer să nu ne însușim nimic prin furt sau înșelăciune.

Etosul capitalist pune preț pe antreprenoriat, asumarea de riscuri, inovație și creativitate. Capitalismul generează bogăție datorită accentului pus pe inovație și nu produce pur și simplu „lucruri”, ci creează valoare prin mecanismul numit competiție. Dar capitalism nu înseamnă competiție într-o goană oarbă după profituri obținute oricum, ci competiție pe un teren al legalității imparțiale, asigurată de statul de drept și ghidată de Decalog.

De aceea capitalismul legitim, cel al concurenței echitabile, nu favorizează oligarhii și pilele politice, ci piețele libere în ansamblul lor. Capitalismul de cumetrie, sau cel al corupției rezultate din acordarea de favoruri și avantaje unei clientele politice, și capitalismul statului asistențial, sau al redistribuției economice în numele unei iluzorii și păguboase „dreptăți sociale”, sunt două instanțe comune de pervertire a capitalismului funcțional.

România, din păcate, suferă de ambele boli. Beneficiarii acestor maladii întreținute în mod conștient sunt o clasă politică venală cu sateliți specializați în căpușare economică. Perdanții sunt multipli - întreprinzătorul onest și copleșit de sistem, bugetarul amăgit, pensionarul descumpănit - toți asmuțiți unii împotriva altora și expuși unui tir continuu de demagogie.

Leșirea din acest cerc vicios al lipsurilor, dependenței și resentimentului poate fi realizată prin retragerea statului din rolul economic - de arbitru și jucător, de factor simultan de decizie, corecție, repartitie și profit conform intereselor politice de moment. Tentația pentru politicieni și rețelele aferente de speculanți ar fi mult mai redusă dacă statul s-ar limita la întărirea cadrului legal optim pentru funcționarea piețelor libere. Atunci capitalismul românesc va realiza un potențial demonstrat din plin în alte părți și ar putea deveni o dimensiune a libertății și prosperității colective.

Frederic Bastiat, marele economist francez din secolul XIX, a surprins astfel trăsăturile definitorii ale unei ordini sociale juste și morale:

„În care țări se găsesc cele mai pașnice, morale și fericite popoare? Acele popoare se află în țările unde legea interferează cel mai puțin cu viața privată; unde guvernarea este cel mai puțin simțită; unde individul se bucură de cel mai larg câmp de posibilități, iar opinia liber exprimată se bucură de cea mai mare influență; unde puterea administrativă este ne-opresivă și simplă; unde impozitele sunt cele mai ușoare și cât se poate de uniforme; unde indivizii își asumă în mod activ responsabilitățile lor, și, în consecință, unde moravurile... oamenilor se îmbunătățesc în mod constant; unde comerțul, adunările reprezentative și asociațiile sunt cel mai puțin îngrădite; unde oamenii își urmează cât mai fidel înclinațiile naturale... pe scurt, cei mai fericiți, morali și pașnici oameni sunt aceia care urmează acest principiu: cu toate că omenirea nu este perfectă, cea mai mare speranță îi însoțește totuși pe cei ale căror acțiuni libere și voluntare se desfășoară în cadrul limitelor de drept, iar exercitarea legii și forței se produce numai în scopul administrării dreptății universale.”

Istoria ulterioară a confirmat acest diagnostic. Exemple de eșec și succes din secolul trecut demonstrează că obstacolul principal în calea unei dezvoltări economice susținute este un mediu ostil sau ambiguu față de proprietatea privată, care penalizează inițiativa individuală, descurajează investițiile și economisirea de către populație și impune restricții severe în calea funcționării pieței libere.

Se uită prea ușor faptul că în anii 1950 puterile economice de astăzi din Asia de Sud-Est (Hong Kong, Japonia, Singapore, Coreea de Sud și Taiwan) erau mlaștini de corupție și înapoiere generală. Această regiune era mult mai săracă decât țări latino-americane precum Argentina sau Cuba acelor timpuri. În anii '60, speranțe mari de resuscitare economică au fost investite în Africa, însă modelul economic central-planificat adoptat de numeroase țări africane a dus la menținerea continentului într-o stare de subdezvoltare cronică. Asia de Sud-Est s-a încăpățânat să continue pe calea dezvoltării capitaliste, iar în prezent, la câteva generații distanță, cunoaște o prosperitate și stabilitate economică greu de imaginat imediat după al doilea război mondial.

Corupție și înapoiere aparent endemice... sună familiar. România dispune de resurse naturale mai mari decât Taiwan și de un capital uman cu nimic inferior. Ne trebuie instituții și politici ferm orientate spre capitalism. În câteva decenii putem clădi un renume de invidiat pentru țara noastră.

Se spune: criza financiară care a început în 2008 și a devenit o criză economică deplină este o criză profundă a capitalismului. Dar criza din prezent este de fapt o criză a socialismului. Pentru a înțelege de ce, e nevoie de altă observație neconvențională: competiția economică postbelică dintre Est și Vest a fost între două tipuri de socialism, între socialismul totalitar fundamentat pe marxism-leninism și socialismul democratic fundamentat pe capitalism.

Primul a schimbat din temelii relațiile economice și a optat pentru centralizare totală. Al doilea a parazitat capitalismul cu scopul de a realiza o redistribuție „justă” a bunăstării în societate. Primul s-a prăbușit ca un castel de cartele la ulei și zahăr. Al doilea se destramă în prezent, iar motivul este tot penuria, chiar dacă pe alt plan: **sistemul capitalist nu poate produce atâtea subvenții, programe sociale gratis și bilete de odihnă garantată cât au fost convinse populațiile occidentale că li se cuvin de drept**, precum aerul de respirat.

Formula fermecată folosită de politicienii la guvernare pentru a redistribui bunăstarea în mod echitabil s-a dovedit a fi o fraudă perpetuată din generație în generație. Dacă socialismul totalitar a înjunghiat vaca satului și a înlocuit-o cu un comitet central,

socialismul democratic a muls-o pînă la extenuare. Moarte bruscă sau leșin treptat, socialismul are același deznodămînt: colaps civilizațional.

România a suferit enorm de pe urma deceniilor de socialism totalitar. Apoi, în cele două decenii care s-au scurs după Revoluția din 1989 s-a încercat, indiferent de numele partidelor care s-au perindat la guvernare, recuperarea handicapului față de socialismul democratic al Uniunii Europene. Este o strategie falimentară. În primul rînd a fost prematur: România nu avea maturitatea capitalistă a Occidentului, iar ceea ce s-a realizat în acest sens a fost ezitant și sufocat de parazitism politic, birocrăție și demagogie socială. În al doilea rînd este prea târziu: modelul socialismului democratic, care ne-a fost inaccesibil în timp ce „construim” socialismul dur, s-a epuizat. Lumea occidentală a ajuns la un capăt de drum. Nota de plată nu va fi ușoară, dar Occidentul se va dezmetici din iluzia că există ospăț fără notă de plată. Noi suntem printre ultimii la masă și putem să ne ridicăm printre primii. Am plătit destul pentru iluziile socialismului.

Guvernul și economia. Direcții de reformă

În gândirea de dreapta schimbarea este considerată o lege a firii. Trebuie să urmărească, însă, păstrarea libertății cetățenilor, nu subjugarea lor de către stat. E o schimbare inteligentă, prudentă, fermă. În sensul evoluției societății, nu al revoluției care neagă natura umană și încearcă să o reinventeze, inclusiv prin teroare și crimă, dacă subiecții nu cedează.

Politica de centru e „*a treia cale*”, chipurile nici socialism, nici capitalism. De fapt, așa cum explică devastator Ludwig Von Mises, a treia cale înseamnă „*socialism în rate*”. **Asocierea dreptei cu centrul e asocierea cu socialismul în rate**, făcut treptat, pas cu pas.

Dreapta nu se poate asocia decât cu libertatea economică – o stare de fapt care conferă autonomie persoanei în activitatea economică. Ea este o dimensiune a libertății omului. Într-o societate liberă din punct de vedere economic, indivizii reușesc sau eșuează în funcție de efort și aptitudini, instituțiile societății nu favorizează pe unii în detrimentul altora, iar deciziile guvernamentale sunt transparente și promotoare ale egalității de șanse. Puterea de decizie economică este larg distribuită, iar alocarea de resurse pentru producție și consum are loc în baza competiției deschise și libere, astfel încât orice individ sau firmă are o șansă cinstită de a reuși. Libertatea de acțiune recunoscută individului, absența oricăror favoritisme și competiția deschisă stau la baza noțiunii de libertate economică.

Ea poate fi măsurată pe domenii specifice. Dreptul de proprietate, nivelul de corupție, povara fiscală, cheltuielile guvernamentale, dimensiunile și caracterul birocrăției guvernamentale, mediul de afaceri, libertatea muncii, libertatea monetară, libertatea comercială, libertatea investițiilor și libertatea financiară sunt domenii distincte care luate împreună determină gradul de libertate economică generală.

Libertatea economică măsurată pe aceste coordonate, urmărită în timp și corelată cu alți indicatori economici are un impact clar. Raportul PIB pe cap de locuitor al celor mai libere țări din lume este considerabil mai mare decât al celor mai puțin libere, țările mai libere au mai puțină sărăcie, discrepanțele de venituri pe categorii sociale sunt mai mici în țările mai libere, diferența medie de venituri între femei și bărbați este mai mică în țările mai libere, chiar și poluarea este mult mai redusă.

Aceste date sunt disponibile în rapoartele anuale întocmite de institutele Fraser, Cato și Heritage din Canada și SUA. Se desprinde o relație generală de cauzalitate: cu cât o țară este mai liberă din punct de vedere economic, cu atât va fi mai prosperă, iar calitatea generală a vieții va fi mai mare.

România nu figurează în topul celor mai libere țări din lume din punct de vedere economic. Studiul Fraser-Cato pentru anul 2010 plasează țara noastră pe locul 36 din 144 de țări, iar studiul Heritage pentru anul 2012 plasează România pe locul 64 într-un clasament de 179 țări. În ambele studii locul 20 este ocupat de Cipru. În 2011 Cipru a avut un raport PIB pe cap de locuitor de 29,100 USD. În 2011 România a avut un raport PIB pe cap de locuitor de 12,300 USD, adică de aproape două ori și jumătate mai mic. Putem intra în top 20 al celor mai libere economii din lume? Tot respectul față de talentul cipriot, dar nici resursele noastre nu sunt de lepădat. Trebuie doar să le folosim în sensul lărgirii libertății economice a României.

Așadar de ce nu am avea un stat care, în loc funcționeze ca administrator al societății, să își asume pe deplin numai rolul de apărător al drepturilor naturale ale cetățenilor săi – rol pentru care a și fost, de altfel, creat? Iată o listă de propuneri concrete în acest sens, orientate spre creșterea libertății economice:

- *Respectarea și întărirea dreptului la proprietate.* În studiul realizat de institutul Heritage România a primit nota 4 la acest capitol. Nu este o întâmplare. În perioada 1998-2008 statul român a pierdut la C.E.D.O, în litigii legate de proprietate, peste 240 de procese. România, spre deosebire de majoritatea statelor din Uniunea Europeană, nu dispune de un cadastru general al fondului funciar, care să înregistreze precis și exhaustiv toate unitățile de proprietate publică și privată. Proiectul demarat în urma adoptării legii cadastrului și publicității imobiliare nr. 7 din 1996 se mișcă încet. Adevăratul motiv pentru această stare de fapt nu se regăsește în justificările oficiale (nu sunt fonduri suficiente, întâmpinăm dificultăți din partea populației), ci în faptul că nu există voință politică pentru reglementarea definitivă a proprietății funciare. Motivul este simplu: cei care dețin pârghiile prin care se garantează dreptul la proprietate pot manevra în folos propriu un spectru larg de decizii juridice, economice și sociale. Și o consecință concretă: numeroase proprietăți agricole din România sunt de dimensiuni mici, iar (printre altele) proprietarii nu le exploatează deoarece nu are sens să investească efort și capital pentru ca în final recolta sau investițiile tehnologice să le fie furate sau distruse. Cum apără statul român proprietatea țăranului?
- *Toleranță zero față de corupție.* Studiul citat mai sus acordă României nota 3.7 la capitolul libertate față de corupție. Asanarea poliției și justiției este obligatorie.

- *Simplificarea și eficientizarea regimului fiscal.* Media națională a impozitării muncii în România se ridică la peste 40% din bugetul alocat de angajator pentru salarii. Statisticile Eurostat arată că **în România se practică o impozitare a muncii mai mare decât în Suedia**. Suntem în top zece european. Așa ceva este absurd pentru o țară cu un PIB pe cap de locuitor de 4.5 ori mai mic decât Suedia. În loc să stimulăm crearea de locuri de muncă în sectorul privat, îl gâtuim cu impozite care fac munca scumpă pentru angajator și prea slab plătită pentru angajat. Fiscalitatea trebuie limitată și simplificată drastic. Mutarea accentului de la impozitarea veniturilor și profitului la o taxă unică pe consum (fair tax) poate ajuta la realizarea acestui deziderat. Ar reduce evaziunea fiscală, ar fi echitabilă și ar atrage masiv companiile străine.
- *Limitarea, prin lege, a datoriei publice guvernamentale* destinată cheltuielilor sociale sau de funcționare și a deficitului bugetar anual. Astfel împiedicăm ruina economică a țării prin acumularea iresponsabilă de datorii în contul generațiilor viitoare și ținem în frâu tentația partidelor politice de a cumpăra voturi.
- *Un executiv cu numai cinci ministere: apărare, interne, justiție, externe și finanțe.* Acestea acoperă atributele esențiale ale statului. O astfel de recalibrare necesită un timp, dar este perfect posibilă pe parcursul unei generații sau a trei guvernări consecutive din partea unei forțe politice hotărâte să aducă statul în matca sa firească.
- *Privatizarea pensiilor.* Pensiile de stat sunt scheme piramidale. Obligatorii. Pensiile private sunt fonduri de investiții, nu escrocherie și batjocură la scară națională.
- *Privatizarea medicinei.* Cetățenii nu vor mai fi condamnați să plătească de două ori pentru același serviciu: o dată la stat, prin impozite, și o dată la privat, ca să scape cu viață. Șpaga e o formă inevitabilă de plată privată în medicina de stat. Doar într-un sistem privat salariile pot crește până la nivelul așteptărilor - atunci când performanța medicală răspunde așteptărilor pacienților.

- *Privatizarea învățământului.* Părinții nu vor mai fi condamnați să plătească de două ori pentru același serviciu: o dată la stat, prin impozite, și o dată la privat, ca să nu le rămână copiii ignoranți. Meditațiile sunt o formă inevitabilă de învățământ privat în învățământul de stat. Doar într-un sistem privat salariile pot crește până la nivelul așteptărilor - atunci când performanța didactică răspunde așteptărilor părinților. Restituirea libertății de dezvoltare a învățământului confesional, care stă la baza întregii tradiții a învățământului românesc, ar putea asigura educație de cea mai bună calitate și copiilor proveniți din familii cu venituri modeste.

Ar dispărea multe, chiar foarte multe, ministere și agenții. Fermitatea în aplicarea planului e esențială, dar schimbarea brutală, tip „*darwinism social*”, este exclusă. Prudența, tactul și compasiunea sunt, în schimb, obligatorii.

Adoptarea Euro și integrarea politică în „*Statele Unite ale Europei*” ar face imposibilă aplicarea programului – și politica de dreapta, în general. **Un Leu puternic, garantat în aur, și păstrarea independenței politice reprezintă varianta câștigătoare.**

În orice activitate economică din capitalismul funcțional statul asigură aplicarea legii. Adică statul joacă rolul șerifului imparțial și ferm care aplica legea prompt, dur dacă e nevoie. Acest lucru este posibil numai atunci când puterea legislativă este suficient de matură pentru a promulga legile necesare pentru o bună reglementare a oricărei activități private pe scară largă, care determină bunul (sau prostul) mers al întregii societăți. O reglementare „*bună*” înseamnă asigurarea unei competiții cât mai largi, dar în condițiile în care legile și statul nu privilegiază nici între consumatori și nici între furnizorii de servicii.

De aceea se tot zice că statul nu trebuie să fie arbitru și jucător în același timp; dacă își asumă ambele roluri este clar că va avea grijă să măsluiască reglementarea pe care o impune în rol de arbitru, astfel încât să își favorizeze interesul de jucător aflat în competiție cu alți participanți la joc. Rezultă o competiție trucată, cu câștigători și perdanți prestabiliți.

Abundența de reglementări din România, pe de o parte, favorizează actori economici conectați politic și, pe de altă parte, poate fi folosită ca mijloc de presiune împotriva

acelor întreprinzători care nu sunt pe placul puterii politice sau care pot pune în pericol interesele Sistemului. Față de felul cum stau lucrurile în țara noastră în prezent, cuvântul de ordine în acest domeniu ar trebui să fie **DEREGLEMENTARE**.

Politica externă

Traian Bănescu: „*Direcția este Vest. (...) Nu avem drumuri înapoi și drumul nostru nu este spre Est; nici cultural, nici din punctul de vedere al interesului național.*”

Apartenența României la spațiul european și nord-atlantic este o realitate de ordin istoric, religios și cultural: **România aparține Civilizației Iudeo-Creștine**. Aceasta civilizație are dușmani puternici și fanatici, iar apărarea ei este o necesitate vitală. De solidaritatea și loialitatea statelor membre NATO depinde supraviețuirea Lumii Libere. Apartenența României la acest efort de apărare nu este un element de negociere la schimbarea unui guvern sau a raporturilor de forțe în lume.

România are obligația de a a-și întări capabilitățile pentru a susține acțiunile NATO, fie că discutăm de intervenții militare, fie că discutăm de operațiuni post-conflict. În fața amenințărilor globale, statele sunt incapabile să își asigure unilateral securitatea, națiunile comunității nord-atlantice fiind obligate să coopereze, pentru a contracara pericolele create de regimurile totalitare, islamismul radical și terorismul de orice fel. În cadrul NATO, România consideră Statele Unite drept aliat primordial.

Proiectul european pe care-l sprijinim este unul eurorealist. Ramâne fidel proiectului fondatorilor UE: **o comunitate de națiuni suverane, angajate într-o Piață Comună**, care facilitează schimburile spontane de servicii și marfuri, și conlucrarea în interes comun, unite de prețuirea demnității persoanei umane și a drepturilor ei naturale, de respectarea statului de drept, economiei de piață, democrației și libertății individuale.

Considerăm că doar reînnoirea angajamentelor pentru principiile de funcționare care au stat la temelia formării UE - Piața Comună și subsidiaritatea, în opoziție cu proiectul eurofederalist și de inginerie socială, dominant după Tratatul de la Maastricht -, pot asigura supraviețuirea Europei, bunăstarea națiunilor, democrația și libertatea în cadrul statelor membre.

Există situații în care UE poate și chiar este chemată a da un răspuns adecvat unor probleme care nu pot fi soluționate exclusiv de statele membre - de exemplu, securitatea energetică, combaterea imigrației ilegale, contracararea ofensivei în sectoare strategice (precum energia) a unor state autoritare sau regimuri totalitare, întărirea statului de drept în țări în care persistă încă puternica influență a oligarhiei securisto-comuniste, sprijinul acordat tinerelor democrații din Balcani sau spațiul ex-sovietic (Moldova, Georgia). De aceea, considerăm necesară concentrarea eforturilor instituțiilor europene asupra acestor domenii, în locul promovării contraculturii, a

corectitudinii politice, destrămării țesutului social ori ravagiilor economice produse de proiecte utopice impuse de sus în jos, în disprețul culturilor naționale sau realităților economice.

Lipsa de realism în abordarea integrării fostelor state comuniste, care în procesul de aderare au fost supuse acelorași criterii ca și statele apusene fără trecut totalitar comunist, a făcut ca cele mai grave patologii sociale din aceste societăți să rămână nerezolvate (și chiar să beneficieze de noi oportunități): corupția, crima organizată, aservirea justiției, violența politică și dominarea mass-media și vieții economice de către oligarhia post-comunistă. Dar elitele de stânga din UE au preferat să nu încurajeze lustrația și decomunizarea. Liderii europeni au fost nevoiți să se confrunte cu gravele consecințe ale aceste abordări cu ocazia tentativei de puci USL din România.

România trebuie să acorde prioritate Parteneriatului Strategic pentru Secolul XXI semnat cu SUA și celorlalte parteneriate strategice semnate cu aliații noștri occidentali, în special cu Marea Britanie, Franța. Cooperarea cu Polonia și Ungaria, cu care avem parteneriate strategice, și cu statele Baltice este esențială în fața agresivității crescânde a Rusiei, care a luat proporțiile unei adevărate ofensive neo-imperiale.

România trebuie să manifeste o atenție specială pentru asigurarea securității și capacității de auto-apărare a Israelului, avanpost al Lumii Libere în Orientul Mijlociu. Dincolo de faptul că este inadmisibilă existența unei națiuni democratice să fie nerecunoscută și amenințată la mai bine de 60 de ani de la recunoașterea ei de către ONU, destinele SUA, Europei și ale Israelului sunt intrinsec legate.

În cuvintele premierului Benjamin Netanyahu, *„această ură fanatică împotriva civilizației occidentale precede înființarea Israelului cu peste o mie de ani. Islamul militant nu urăște Occidentul pentru Israel. Urăște Israelul datorită Occidentului – pentru că vede Israelul ca pe un avanpost al libertății și democrației care îl împiedică să cotopească total Orientul Mijlociu. (...) în ochii acestor fanatici, noi suntem voi și voi sunteți noi.”*

Jose Maria Aznar, prim-ministru al Spaniei în perioada 1996-2004:

„Israelul este o parte fundamentală a Occidentului. Occidentul este ceea ce este datorită rădăcinilor sale iudeo-creștine. Dacă elementul evreiesc al acestor rădăcini este răsturnat și este pierdut Israelul, atunci suntem și noi pierduți.”

Securitatea energetică

Securitatea energetică a României este una dintre componentele esențiale ale securității naționale.

România trebuie să susțină în special proiectele energetice occidentale, precum Nabucco și să respingă fracturarea consensului european în acest domeniu – prin decizii ca acelea luate socialiștii din Ungaria și Germania, ori Italia sub Berlusconi, ce au favorizat astfel dependența energetică a Europei de Rusia.

Obiectivul principal al României este diversificarea surselor de energie. După cum am văzut mai ales din 2005 înapoi, orice stat european poate cădea cu ușurință victimă Rusiei, care sub Vladimir Putin a arătat că își folosește resursele de hidrocarburi ca pe un instrument de presiune în politica externă. Drept urmare, interesele energetice ale României îi obligă pe responsabilii politici să decidă cât mai repede explorarea și, ulterior, exploatarea gazelor de șist. În mod obligatoriu exploatarea trebuie făcută de firme occidentale, iar tehnologia cea mai avansată, cea mai sigură și cea mai curată aparține firmelor americane.

Securitatea energetică a țării și a altor națiuni europene riscă să fie compromisă de adoptarea fără discernământ a așa-ziselor surse de „energie verde”. Experiența din ultimele două decenii arată că mirajul „energiei sustenabile” înseamnă de fapt sustenabilitate prin proptele masive din partea statului. Chiar și așa, prețul pe kilowatt/oră de electricitate pentru consumatori a crescut în toate țările dezvoltate care au încercat impunerea pe scară largă a fermelor eoliene sau solare.

Sprijinul logistic masiv de subvenții financiare și facilitățile speciale acordate producătorilor nu pot atenua un handicap fizic major: randamentul energetic al soarelui, vântului și geotermalelor este inferior față de combustibilii fosili și nucleari. Există un handicap de randament și rentabilitate pe care nici măcar cele mai avansate tehnologii la ora de față nu îl pot depăși.

De aceea, sursele de energie tradiționale – fosil, hidro și nuclear – rămân cele mai sigure și eficiente pentru prezent și viitorul previzibil. Întrebuințarea tehnologiilor solar-eoliene rămâne la nivel de preferință privată, fără ca statul să intervină în favoarea furnizorilor acestui gen de energie. Superioritatea „energiei verzi” trebuie dovedită în condiții de competiție netrucată.

Patriotism. Suveranitate. Interes național

Trebuie restituit sensul noțiunii de *patriotism*, noțiune confiscată și pângărită în anii comunismului și, după 1989, de propaganda anti-occidentală postcomunistă.

Patriotismul nu trebuie abandonat în mâinile demagogilor de sorginte securistă. La rândul ei, stânga liberală occidentală combate toate formele tradiționale de identitate cu care se identifică majoritatea covârșitoare – familia, națiunea, religia. Acestea sunt prezentate drept cauză a tuturor relelor, cum ar fi intoleranța, șovinismul, extremismul, care duc la conflicte, violențe și războaie, propunând în schimb concepte utopice și fără legătură cu realitatea – bunăoară „noul cetățean european”, fără o apartenență națională specifică. Sau, în spiritul revoluției culturale stângiste, promovarea cu orice preț a minorităților sexuale. Altă tactică folosită constă în inventarea unor identități regionale artificiale, vizând fragmentarea statelor naționale.

Bronislaw Wildstein, jurnalist și intelectual polonez:

„Națiunea este cea mai largă și mai abstractă comunitate față de care [omul] se poate lega emoțional. Și numai în urma unor astfel de legături apare loialitatea reală, adică simțul obligațiilor. [...] respingerea comunităților omenești naturale (între care și a celei naționale) [...] produce ființe umane reduse, singuratice, egoiste și nefericite, nelegate de nimeni și lipsite de simțul loialității.”

Desigur, noțiunea de patriotism poate fi pervertită, ajungând a sluji drept pretext, inclusiv pentru justificarea unor politici criminale. Foarte multe lucruri bune, valoroase, importante, pot fi pervertite, dar aceasta nu înseamnă că ar fi mai bine ca ele să fie abandonate. Patriotismul nu se definește împotriva nimănui. Este conștiința apartenenței la o comunitate de destin, mai mult decât o apartenență strict etnică. Un atașament pozitiv, profund, sincer, față de România ca spațiu, națiune, istorie, cultură, tradiții. Este respectul față de înaintași, eroi, cărturari, făuritori ai țării, respectul pentru lupta, lucrarea și jertfa lor. Este preocuparea și sentimentul de răspundere pentru binele comun, pentru prezentul și viitorul țării.

România este moștenirea comună a tuturor cetățenilor ei, inclusiv a celor aparținând minorităților naționale.

Este necesară cultivarea patriotismului în rândul tinerelor generații, o mare importanță având politica istorică – învățământul istoriei, monumente, muzeele, sărbătorirea și comemorarea unor evenimente istorice.

Este îngrijorătoare ușurința și seninătatea cu care intelectualii și politicienii vorbesc astăzi despre lucruri ca „cedarea de suveranitate”. Aceasta denotă o gravă lipsă de seriozitate, în privința unor chestiuni *de viață și de moarte* - la propriu - deoarece **suveranitatea națională a României a costat nenumărate vieți pierdute pe câmpul de luptă, în închisori și lagăre, și sânge vărsat de cei mai buni fii ai acestei națiuni. Construită cu atâtea jertfe, de-a lungul secolelor, poate să fie pierdută doar o dată, printr-un singur act iresponsabil ce se va răsfrainge și asupra generațiilor viitoare.**

Interesul național nu îl poate defini și nu îl va apăra nimeni în locul nostru. Nu îl putem preda instituțiilor suprastatale sau marilor puteri, sperând că acestea ne vor lua în grijă, veghind la siguranța și bunăstarea noastră, cu prețul suveranității noastre – în definitiv, al libertății. Marile puteri își au interesele lor naționale proprii.

Chiar dacă, în anumite circumstanțe istorico-politice concrete, de pildă, cu ocazia loviturii de stat din vara 2012, UE - de fapt, Germania - ne-a adus un sprijin important pentru păstrarea statului de drept în țara noastră și pentru a ne împiedica să basculăm în sfera de influență a Rusiei, nu există nicio garanție că aceasta se va întâmpla întotdeauna, indiferent cine va governa Germania, în ce circumstanțe și cu ce agendă.

Alianțele la care aderă România în scopul asigurării securității ei și participării la apărarea Civilizației din care face parte - ne referim la Comunitatea Nord-Atlantică - sunt încheiate tocmai pentru promovarea interesului național, nu presupun nicidecum renunțarea la acesta.

România trebuie să aibă o relație privilegiată cu Republica Moldova – cea de a doua țară din lume locuită în cea mai mare parte de români – pentru a asigura independența acesteia față de Rusia și susținerea integrării ei europene. România trebuie să se asigure că statele membre ale comunității euro-atlantice resping ideea sferelor de influență, declarațiile recente în acest sens făcute de Joe Biden la București și Angela Merkel la Chișinău fiind încurajatoare. Considerăm existența a două state românești drept o situație temporară, dar rămâne la decizia Republicii Moldova ca după instaurarea statului de drept și consolidarea independenței să hotărască în cunoștință de cauză să întreprindă eventuale demersuri pentru înlăturarea consecințelor pactului Ribbentrop-Molotov.

Statul român are datoria să sprijine și să apere identitatea națională a tuturor românilor din afara granițelor.

Primenirea clasei politice. Decomunizarea. Lustrația

Auzim adesea exprimări ca „*electoratul e prost*”, „*nu suntem pregătiți pentru Europa*” sau auzim vorbindu-se de „*campanii de educare*”, de obicei finanțate de la buget și de la UE, menite să-i transforme pe români, să-i facă „*toleranți*” și „*multiculturali*”. Este o atitudine tipic elitistă prin care conducătorii nației, care se consideră superiori poporului de rând, își propun să-l modeleze după diferite tipare ideologice, în dispreț total față de valorile și aspirațiile acestuia.

Atitudinea normală de așteptat de la oamenii politici nu este însă aceea de aroganță, de „*inginerie socială*”, cu atât mai puțin de urmărire a unor interese meschine sau penale, ci aceea de slujire a comunității. **Slujirea înseamnă respect pentru credința și simțămintele națiunii, ascultarea smerită a dorințelor ei și efortul de a-i duce la îndeplinire voința.**

Dacă ar pleca urechea să-l asculte, politicienii ar afla că poporul se declară creștin, că nu consideră perimată noțiunea de patriotism, că are respect pentru Biserică, școală, armată, că ține la familie, că și-ar dori ca în țară să se respecte cu strictețe legea, că și-ar dori mai multă decență, mai mult adevăr și dreptate în spațiul public, că nu vrea întoarcerea spre Rusia, că preferă modelul occidental, dar nu este atras de propuneri ca legalizarea căsătoriei homosexualilor, a eutanasiei etc. Din păcate însă, contactul dintre oamenii politici, chiar cei onești și bine-intenționați, și popor se face prin mass-media, prin sondaje, nu direct, prin întâlniri personale.

Un exemplu revoltător de dispreț manifestat față de voința națiunii, deși aceasta era exprimată după toate criteriile legale, este faptul că încă nu s-a trecut la parlamentul unicameral, cu 300 de parlamentari, și nici nu există vreun demers serios în acest sens. Este o chestiune de o deosebită importanță și în care se manifestă o atitudine tipică a clasei politice, care consideră că interesele sale proprii au prioritate față de cele ale societății.

Calitatea clasei politice din România nu reflectă calitatea societății. Componenta ei rezultă dintr-un proces de selecție negativă. Întreaga viață politică, economică și socială din ultimele decenii este profund marcată de prezența unui sistem de interese și relații provenite din vechile structuri ale regimului comunist. Acest sistem s-a manifestat ca adevăratul centru de putere efectivă, indiferent de cine exercita, nominal, guvernarea.

Acei oameni politici, puțini la număr, care au avut curajul să se opună acestui sistem și-au asumat și consecințele: nenumărate atacuri, zvonuri, calomnii, insulte, în primul

rând, din partea mass media dominate de acest sistem, dar și o rezistență deosebit de înverșunată a aparatului birocratic și administrativ, la nivel central și local, față de orice reformă care amenințat statutul și privilegiile acestei caste provenite din comunism.

Mulți dintre politicienii care aspirau la o carieră, fără a fi provenit din rândurile PCR sau Securității, au ajuns la concluzia că își pot atinge mai ușor scopurile și interesele personale, intrând, sub o formă sau alta, în colaborare cu acest sistem. De aceea, prima condiție pentru primenirea clasei politice din România este demontarea sistemului, decomunizarea și lustrajia.

Lipsa decomunizării și a lustrajiei constituie sursa celor mai grave probleme cu care se confruntă în prezent România.

Aspectul complet deformat al clasei politice în raport cu restul societății provine din faptul că s-a presupus, ca o convenție, încă din anii 1990 (prin compromisul acceptat de opoziția de atunci) fraudă conform căreia FSN - PDSR - PSD ar fi un partid normal, ca oricare altul, dintre cele prezente în competiția politică, și nu moștenitorul PCR, cu averile sale, cu rețelele sale de influență, cu posibilitățile sale de șantaj, cu centrele sale de putere efectivă, la toate nivelurile societății. Realitatea a contrazis în felul cel mai grav și mai serios, această ficțiune, de la mineriadele 1990-1999 până la Partidul-Stat de pe vremea lui Iliescu-Năstase și la puciul parlamentar USL din 2012.

O altă consecință a lipsei lustrajiei și decomunizării, este, în cea mai mare măsură, corupția manifestată în toate domeniile. După cum se știe, toate marile scandaluri de corupție din ultimii douăzeci de ani au avut ca actori principali oameni legați de vechiul regim. Pierderile suferite de societatea românească din cauza ne-aplicării punctului 8 al Proclamației de la Timișoara sunt imense, incalculabile.

O influență devastatoare pentru economia națională este dată de modul mafiot în care mulți așa-zisi „antreprenori” proveniți din nomenclatura comunistă au pervertit și distorsionat mediul de afaceri din România, începând chiar din 1990. Etica de afaceri și aplicarea moralei creștine în relațiile de afaceri, elemente normale și indispensabile pentru funcționarea economiei libere, s-au născut cu malformații grave în România. Ca dovadă, le vedem și astăzi ca și în anii '90, cu aceleași infirmități, parcă mai vizibile decât oricând: privatizări frauduloase sau demagogice, contracte ale „baieților deștepți”, căpușe, atât pe lângă companiile de stat cât și pe lângă multinaționale, șpagă, manageri care se luptă să falimenteze companiile private pe care le conduc în favoarea unor interese obscure, scheme piramidale de câștig care au compromis pentru multe

generații încrederea în piața de capital și în instituțiile acesteia, bănci conduse de securiști care au acordat credite neperformante, și multe altele.

Și mai rău este faptul că progeniturile acestor întreprinzători falși au deprins apucăturile de sorginte securisto-comunistă ale părinților (pătrunși de învățătura marxistă conform căreia rețeta succesului în capitalism este jaful, iar profitul se obține din exploatare și fraudă), le perpetuează și aplică rețete similare, câteodată chiar mai rafinate și mai diabolice.

La rândul ei, **mass-media, aflată în cea mai mare parte în mâinile unor moguli proveniți din comunism, creează distorsiuni grave în comunicarea informațiilor către societate, instigând la conflicte sociale, chiar la violență**, în scopul apărării intereselor vechilor structuri. Așa cum s-a văzut cu ocazia loviturii de stat din 2012, persistența și puterea acestor structuri pot oricând pune în pericol existența statului de drept și pot arunca țara noastră din Lumea Liberă în sfera de influență rusească.

Prin urmare, lustrația și decomunizarea, departe de a-și fi pierdut actualitatea, constituie o necesitate practică, urgentă, inclusiv pentru siguranța națională și apărarea ordinii constituționale.

Desigur, aspectul moral al judecării crimelor comunismului este primordial. Suprimarea justiției în acest domeniu, sau abținerea de la exercitarea ei, au un efect moral deosebit de distructiv asupra societății. Asistăm în continuare la spectacolul scandalos al succesului celor vinovați (al celor care se bucură de rezultate de pe urma răului comis în timpul comunismului) și continuă batjocorirea victimelor, care încă suferă de pe urma faptului că s-au opus regimului comunist.

Este semnificativ faptul că a trebuit să se aștepte până în 2006 ca un șef de Stat român să declare comunismul drept un sistem ilegal și criminal – condamnare făcută în urma prezentării raportului Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, și că abia atunci, sub presiunea exercitată de Președintele Băsescu, SRI a cedat CNSAS dosarele Securității. Reacția violentă a sistemului postcomunist față de aceste măsuri arată cât de reală este amenințarea dezvoltării crimelor comunismului pentru cei care au făcut parte din vechile structuri.

Aceasta nu face decât să confirme necesitatea continuării unor eforturi efective pentru cercetarea și dezvoltarea crimelor comunismului, inclusiv a celor de la Revoluția din 1989 și de la mineriade, expunerea lor și a vinovaților în văzul întregii societăți; pentru

pedepsirea vinovaților care mai sunt printre noi și, în orice caz, pentru evitarea situațiilor grotești în care aceștia sunt răsplătiți cu pensii și tot felul de sporuri, în contul crimelor comise; pentru repararea, pe cât posibil, a consecințelor crimelor comunismului, inclusiv retrocedarea bunurilor jefuite de comuniști și despăgubirea vicimelor. Cinstirea memoriei celor care s-au opus totalitarismului este de mare importanță.

Nu în ultimul rând, este necesară o politică istorică susținută în privința memoriei totalitarismului, în așa fel încât prin prezentarea consecințelor lor reale să fie prevenită tentația aderării la ideologii totalitare și, implicit, riscul ca distrugerile și crimele provocate de acestea să se repete în viitor.

Peisajul pare dezolant, dar să nu uităm că „*diavolul este iluzionist*” (J. Danielou), iar tatăl minciunii face adesea ca lucrurile să pară mai grele decât sunt în realitate. Puterea lui este reală, dar limitată. Paralizia în fața răului, fascinația față de puterea acestuia devine un act religios, idolatru (Olavo de Carvalho). Dar Adevărul are forță în sine. Avându-l de partea noastră, nu trebuie decât să ne apărăm, să nu acceptăm să ni se impună constrângeri, să ne educăm curajul de a-l mărturisi. Simpla rostire a adevărului are darul de a spulbera eșafodaje de minciună complicate și costisitoare.

"În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea."